

Tuomiolauselma

Oikeudesta perheenyhdistämiseen 22.9.2003 annetun neuvoston direktiivin 2003/86/EY 2 artiklan f alakohtaa, luettuna yhdessä sen 10 artiklan 3 kohdan a alakohdan kanssa, on tulkittava siten, että kolmannen maan kansalaista tai kansalaisuudetonta henkilöä, joka oli alle 18-vuotias saapuessaan jäsenvaltion alueelle ja jättäessään turvapaikkahakemuksen tässä valtiossa mutta joka turvapaikkamenettelyn kuluessa tulee täysi-ikäiseksi ja jolle myönnetään tämän jälkeen pakolaisasema, on pidettävä tässä säännöksessä tarkoitettuna alaikäisenä.

(¹) EUVL C 38, 6.2.2017.

Unionin tuomioistuimen tuomio (kuudes jaosto) 19.4.2018 (ennakkoratkaisupyyntö, jonka on esittänyt Eirinodikeio Lerou – Kreikka) – Asia, jonka ovat saattaneet vireille Alessandro Saponaro ja Kalliopi-Chloi Xylina

(Asia C-565/16) (¹)

(Ennakkoratkaisupyyntö — Oikeudellinen yhteistyö yksityisoikeudellisissa asioissa — Tuomioistuimen toimivalta sekä tuomioiden tunnustaminen ja täytäntöönpano avioliittoa ja vanhempainvastuuta koskevissa asioissa — Asetus (EY) N:o 2201/2003 — Jäsenvaltion tuomioistuin, johon on jätetty alaikäisen lapsen puolesta hakemus perinnöstä luopumista koskevasta luvasta — Toimivalta vanhempainvastuuta koskevissa asioissa — Oikeuspaikkasopimus — 12 artiklan 3 kohdan b alakohta — Toimivallan hyväksyminen — Edellytykset)

(2018/C 200/12)

Oikeudenkäyntikieli: kreikka

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Eirinodikeio Lerou

Pääasian asianosaiset

Alessandro Saponaro ja Kalliopi-Chloi Xylina

Tuomiolauselma

Pääasian kaltaisessa tilanteessa, jossa alaikäisen lapsen vanhemmat, jotka asuvat vakituisesti viimeksi mainitun kanssa jäsenvaltiossa, ovat tehneet kyseisen lapsen puolesta hakemuksen luvasta saada luopua perinnöstä toisen jäsenvaltion tuomioistuimessa, tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta avioliittoa ja vanhempainvastuuta koskevissa asioissa ja asetuksen (EY) N:o 1347/2000 kumoamisesta 27.11.2003 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2201/2003 12 artiklan 3 kohdan b alakohtaa on tulkittava siten, että

- se, että lapsen vanhemmat ovat yhdessä saattaneet asian vireille valitsemassaan tuomioistuimessa, on heidän yksiselitteinen hyväksyntänsä tämän tuomioistuimen toimivallalle
- syyttäjä, joka kansallisen oikeuden mukaan on suoraan lain nojalla asianosainen vanhempien vireille panemassa menettelyssä, on asetuksen N:o 2201/2003 12 artiklan 3 kohdan b alakohdassa tarkoitettu menettelyn asianosainen. Se, että tämä asianosainen vastustaa lapsen vanhempien suorittamaa tuomioistuimen valintaa sen jälkeen, kun asia on saatettu vireille kyseisessä tuomioistuimessa, on esteenä sille, että menettelyn kaikkien asianosaisten katsottaisiin hyväksyneen oikeuspaikkasopimuksen kyseisenä ajankohtana. Tällaisen vastustuksen puuttuessa kyseisen asianosaisen hyväksyntää voidaan pitää implisiittisenä ja edellytyksen siitä, että kaikki menettelyn asianosaiset ovat yksiselitteisesti asian vireillepanoajankohtana hyväksyneet oikeuspaikkasopimuksen, voidaan katsoa täyttyneen, ja

- sen seikan perusteella, että vainajan kotipaikka hänen kuolinpäivänään, perinnön kohteena oleva hänen omaisuutensa sekä jäämistön velat sijaitsivat siinä jäsenvaltiossa, jonka alueella valittu tuomioistuin sijaitsee, voidaan katsoa, että tällainen oikeuspaikkasopimus on lapsen edun mukainen, kun ei ole esitetty seikkoja, jotka osoittavat, että oikeuspaikkasopimuksella voi olla vahingollista vaikutusta lapsen tilanteeseen.

(¹) EUVL C 22, 23.1.2017.

Unionin tuomioistuimen tuomio (neljäs jaosto) 19.4.2018 (ennakkoratkaisupyyntö, jonka on esittänyt Verwaltungsgerichtshof – Itävalta) – Firma Hans Bühler KG v. Finanzamt Graz-Stadt

(Asia C-580/16) (¹)

(Ennakkoratkaisupyyntö — Verotus — Arvonlisävero — Direktiivi 2006/112/EY — Yhteisöhankinnan paikka — 42 artikla — Tavaroiden yhteisöhankinta ja sitä seuraava luovutus — 141 artikla — Vapauttaminen verosta — Kolmikantakauppa — Yksinkertaistamistoimenpiteet — 265 artikla — Yhteenvetoilmoituksen oikaiseminen)

(2018/C 200/13)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Verwaltungsgerichtshof

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Firma Hans Bühler KG

Vastapuoli: Finanzamt Graz-Stadt

Tuomiolauselma

- 1) Yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY, sellaisena kuin se on muutettuna 13.7.2010 annetulla neuvoston direktiivillä 2010/45/EU, 141 artiklan c alakohtaa on tulkittava siten, että siinä säädetty edellytys täytyy, kun verovelvollinen on sijoittautunut sen jäsenvaltion alueelle, josta tavarat lähetetään tai kuljetetaan, ja sille on annettu arvonlisäverotunniste tuossa jäsenvaltiossa mutta kyseinen verovelvollinen käyttää konkreettisesti yhteisöhankinnassa toisen jäsenvaltion antamaa arvonlisäverotunnistetta.
- 2) Direktiivin 2006/112, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2010/45, 42 ja 265 artiklaa, luettuina yhdessä direktiivin 2006/112 263 artiklan kanssa, on tulkittava siten, että ne ovat esteenä sille, että jäsenvaltion veroviranomainen soveltaa direktiivin 2006/112, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2010/45, 41 artiklan ensimmäistä kohtaa yksinomaan sillä perusteella, että jäsenvaltiossa arvonlisäverotunnisteen saanut verovelvollinen ei ole jättänyt ajoissa direktiivin 2006/112, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2010/45, 265 artiklassa tarkoitettua yhteenvetoilmoitusta sellaisesta yhteisöhankinnasta, joka suoritetaan kyseisen jäsenvaltion alueella tapahtuvaa myöhempää luovutusta varten.

(¹) EUVL C 78, 13.3.2017.